

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobkyně: Mgr. M. Š.**, bytem P. 1449/20, N., zastoupena JUDr. Michalem Bernardem, Ph. D., advokátem se sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: AZOS CZ, s. r. o.**, se sídlem Dobrovského 717/24, 170 00 Praha 7 - Holešovice, zastoupena Mgr. Romanem Hanusem, advokátem se sídlem Na Zátorce 9, 160 00 Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 024569/2015/KUSK, sp. zn. SZ 172588/2014/KUSK REG/K ze dne 11. 2. 2014 (podle opravného usnesení žalovaného č. j. 044263/2015/KUSK, sp. zn. SZ 172588/2014/KUSK REG/K ze dne 11. 2. 2015),

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 024569/2015/KUSK, sp. zn. SZ 172588/2014/KUSK REG/K ze dne 11. 2. 2015, a rozhodnutí Městského úřadu Nymburk, odboru výstavby, č. j. 110/30308/2014/Řou, sp. zn. 110/13467/2014 ze dne 13. 10. 2014, se z r u š u j í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení k rukám jejího zástupce, JUDr. Michala Bernarda, Ph. D., částku ve výši 9.428 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 22. 4. 2015 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nymburk, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 13. 10. 2014, č. j. 110/30308/2014/Řou, sp. zn. 110/13467/2014, vydané dle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jímž se osobě zúčastněné na řízení dodatečně povolují stavební úpravy staveb SO.1-Hlavní výrobní projekt, SO.3-Pomocné technické provozy a SO.4-Expedice na pozemcích st. parc. č. 2585/1, 2585/3, 2587 v k. ú. Nymburk (dále souhrnně jen „dodatečně povolená stavba“). Jak vyplývá z obsahu těchto rozhodnutí, dodatečně povolená stavba je součástí rozsáhlého záměru, který zahrnuje stavební úpravy stávajících výrobních hal v areálu strojírenských závodů v Nymburku současně s umístěním a zprovozněním výrobních linek a zařízení určených k podnikatelské činnosti osoby zúčastněné na řízení, zejména ke kataforéznímu lakování a zinkování.

Žalobkyně v žalobě namítala, že záměr osoby zúčastněné byl předmětem posuzování vlivu na životní prostředí, a přestože byl umístěn do již existující budovy, zásadně se jím mění vliv užívání stavby na okolí. Proto by pro něj mělo být vydáno územní rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území podle § 81 odst. 2 stavebního zákona, které však vydáno nebylo. Bez tohoto rozhodnutí nebylo možno stavbu dodatečně povolit, a jestliže osoba zúčastněná takovým rozhodnutím nedisponuje, pak nemohla prokázat, že dodatečně povolená stavba není umístěna v rozporu s rozhodnutími o území, jak stanoví § 129 odst. 3 stavebního zákona. Žalobkyně přitom namítala absenci územního rozhodnutí již ve svém odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, ale žalovaný tuto námitku nijak nevypořádal, jeho rozhodnutí tudíž není náležitě odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a žalobkyně jej proto považuje nepřezkoumatelné. Žalobkyně rovněž upozorňovala na nízkou kvalitu odůvodnění a povrchní vypořádání odvolacích námitek, kdy žalovaný v odůvodnění odkázal na heslovité znění vznesených námitek a sám proto také reagoval pouze heslovitě. Přestože stavební úřad výslovně vyžadoval podání námitek v počtu vyhotovení dle počtu účastníků řízení, nebyla písemná vyhotovení podaná stavebnímu úřadu distribuována, což vedlo ke stručnosti a ke strohosti námitek. Způsob jejich vypořádání pak žalobkyně rovněž považuje za důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dále bylo namítáno, že osoba zúčastněná v době mezi vydáním stanoviska EIA a vydáním dodatečného povolení stavby zásadně změnila technologii výroby, o čemž svědčí rozhodnutí o změně integrovaného povolení ze dne 23. 6. 2014, č. j. 075873/2014/KUSK. Tato změna však nebyla posouzena

v procesu posuzování vlivů na životní prostředí, proto pokud žalovaný potvrdil dodatečné povolení stavby, zapříčinil tím nemožnost správního i soudního přezkumu procesu posuzování vlivů. Žalobkyně rovněž shledává rozpor s požadavky na využívání území, neboť tím, že ve věci neproběhlo územní řízení, nebyly vzaty v potaz ani některé z požadavků vyplývajících z vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006“), konkrétně nebyly dodrženy požadavky na využívání ploch dle § 20 této vyhlášky. Dle žalobkyně je dodatečně povolená stavba rovněž v rozporu s územním plánem a osoba zúčastněná tak nesplnila povinnost prokázat požadavek plynoucí z ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona. V souvislosti s tím ocitovala část územního plánu města Nymburk, v níž zvýraznila pasáže stanovící, že negativní vlivy výroby by neměly přesahovat hranici vyhlášeného ochranného pásma, resp. areálu závodu, a že je potlačen rozvoj výrobní zóny jižní a upřednostněn rozvoj severní výrobní zóny. Dodatečně povolená stavba však nemá vyhlášeno ochranné pásmo a nesmí negativně působit na okolí, navíc je umístěna do výrobní zóny na jihu města. Žalobkyně dále správním orgánům vytýkala nedostatečné zjištění stavu věci, neboť vycházely pouze ze stanovisek dotčených orgánů a vůbec se nezabývaly analýzou Ing. Krayzela, který poukazuje na způsob provozu, jenž je v rozporu s popisem technologie v integrovaném povolení i v žádosti o dodatečné povolení stavby. Tuto analýzu připojila k žalobě a navrhla ji jako důkaz. Žalobkyně rovněž považuje za nedostatečnou rozptylovou studii, která byla podkladem rozhodnutí, neboť ta zahrnuje pouze analýzu znečištění bodových zdrojů a nikoliv fugitivní emise, jež jsou dle současných poznatků zásadním ohrožením pro lidské zdraví. V souvislosti s tím zmínila, že na jednání konaném dne 24. 3. 2015 u žalovaného zpracovatelé měření přiznali, že k měření pravděpodobných dráždivých látek nemají potřebné přístrojové vybavení, a látky sledované zpracovateli posudku jsou mimo předpokládané spektrum škodlivin. Výslech účastníků jednání ze dne 24. 3. 2015 žalobkyně navrhla jako důkaz. Další námitky směřovaly proti průběhu procesu podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí, ve znění účinném do 31. 3. 2014 (dále jen „zákon EIA“), který předcházel dodatečnému povolení stavby. Dle žalobkyně je základním principem procesu EIA zapojení veřejnosti, což plyne z požadavků směrnice č. 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011. Z tohoto důvodu se kladou vysoké nároky na informování veřejnosti o celém procesu EIA, jehož jednotlivé kroky se dle § 16 odst. 3 zákona EIA zveřejňují na úředních deskách územních samosprávných celků, na internetu, a nejméně ještě jedním v dotčeném území obvyklým způsobem – například v místním tisku, rozhlase apod. Posledně zmiňované zveřejnění informací v místě obvyklým způsobem však nebylo splněno, občané se proto o záměru vůbec nedozvěděli a nezúčastnili se procesu rozhodování, což mělo zásadní vliv na obsah vydaného stanoviska, a tím i na jeho zákonnost. Žalobkyně měla výhrady i k realizaci výstupů procesu EIA, jehož posudek i dokumentace předpokládaly situování záměru mimo souvislou obytnou zástavbu, navzdory tomu je však záměr umístěn přes silnici od obytné zástavby, konkrétně ve vzdálenosti cca 50 metrů od rodinných domů. Závěrem žalobkyně upozornila, že podmínkou dodatečného povolení bylo

uložení zkušebního provozu, avšak provoz je užíván bez toho, aby byl zkušební provoz povolen nebo byl vydán kolaudační souhlas.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě argumentoval, že stavebním úřadem bylo vedeno řízení o dodatečném povolení již z velké části realizované stavby, jednalo se přitom o stavební úpravy v objektech uvnitř stávajícího průmyslového areálu, během nichž nedošlo ke změně vnějšího vzhledu staveb ani k umístování staveb nových, kdy využití stávajícího areálu k výrobním účelům zůstává v daném území zachováno. Ustanovení § 129 stavebního zákona přitom nezakotvuje povinnost stavebního úřadu projednat stavbu také v územním řízení podle § 81 odst. 2 stavebního zákona, neboť dodatečné povolení stavby nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Požadavek žalobkyně, že nebylo možno dodatečně povolit stavbu bez předchozího územního rozhodnutí, proto nemá oporu v zákoně. Žalovaný má též za to, že na námitku absence předchozího územního rozhodnutí obecně reagoval, proto nemůže jít o vadu vedoucí k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V žalobě navíc není nijak specifikováno, jakým způsobem by žalobkyně měla být zkrácena na svých zákonných právech k sousední nemovitosti v jejím vlastnictví. Žalovaný sice připustil stručný charakter svého rozhodnutí, zároveň ale dodal, že v odůvodnění uvedl, že v postupu prvoinstančního orgánu neshledal žádné vady, což plyne ze spisového materiálu a podrobného odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, jež vypořádalo všechny námitky uplatněné v průběhu řízení žalobkyní i ostatními účastníky. Žalovaný dále upozornil, že námitku týkající se změny technologie výroby a neposouzení této otázky v procesu EIA žalobkyně v průběhu řízení před stavebním úřadem neuplatňovala a vztahuje se na ni koncentrace řízení. Ohledně nedostatečné informovanosti veřejnosti v průběhu procesu EIA žalovaný odkázal na str. 13 rozhodnutí stavebního úřadu a současně upozornil, že žalobkyně způsob vypořádání této námitky ve svém odvolání nijak nerozporovala. Navíc stavební úřad při vypořádávání této námitky zdůraznil, že nikdo z účastníků řízení o dodatečném povolení stavby nenavrhoval žádné doplnění procesu posouzení vlivů, ani neměl vůči stanovisku EIA žádné výhrady. Pokud jde o provoz stavby, žalovaný odkázal na své rozhodnutí uvádějící, že provoz je dostatečně specifikován integrovaným povolením žalovaného ze dne 20. 1. 2014, č. j. 012868/2014/KUSK OŽP/POP (dále jen „integrované povolení ze dne 20. 1. 2014“), které je vydáno na provoz celého zařízení areálu v budovách na pozemcích st. parc. č. 2585/1, 2585/3, 2587 v k. ú. Nymburk, přičemž předmětem dodatečného povolení byly pouze opravy těchto budov. K žalobkyní vytýkanému nedodržování podmínek provozu žalovaný dodal, že podmínku č. 31 stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 22. 8. 2013, č. j. 59296/ENV/13 (dále jen „stanovisko EIA“) stanovící, že v případě stížností na obtěžování zápachem je třeba účinná opatření k eliminaci pachových látek řešit s příslušnými úřady, byla stavebním úřadem převzata do výroku jeho rozhodnutí pod bod č. 14, a proto by nedodržení této podmínky mělo být řešeno odpovídajícími prostředky v jiném správním řízení. V žalobou namítaném rozporu s požadavky na využívání území pak žalobkyně nespecifikuje, jakým způsobem měla být v důsledku neprojednání požadavků plynoucích z ustanovení § 20 vyhlášky č. 501/2006 zkrácena na svých právech ke své nemovitosti.

Stavební úřad navíc ve svém rozhodnutí uvedl, že v tomto případě nenastala situace řešená ustanovením § 20 vyhlášky č. 501/2006, neboť předmětem řízení nebylo žádné vymezování pozemků a nepřicházelo v úvahu stanovovat podmínky pro následné umístění staveb na nich. Stavební úřad naopak stavbu posoudil z hlediska § 23 vyhlášky č. 501/2006, které se vztahuje na změnu stavby, a zhodnotil, že nedošlo ke změně vnějšího vzhledu objektů uvnitř areálu a nebyly narušeny urbanistické ani architektonické hodnoty stávající zástavby. Žalovaný rovněž neshledal rozpor dodatečně povolené stavby s územním plánem. Odkázal na závěry svého rozhodnutí, v nichž v návaznosti na rozhodnutí stavebního úřadu vyšel z toho, že dodatečně povolená stavba se nachází v ploše určené územním plánem města Nymburk, vyhlášeném obecně závaznou vyhláškou č. 4/2004, jako plocha pro výrobní sféru se stanoveným dominantním a přípustným využitím, v nichž není zakázána výroba chemická. Posouzením námitek týkajících se upřednostnění severní výrobní sféry před jižní i přesahem působení negativních vlivů vně areálu závodů či ochranného pásma se podle žalovaného ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval stavební úřad. Žalobkyně navíc v žalobním návrhu neuvedla, v čem považuje toto posouzení za nedostatečné, pouze citovala část územního plánu a k tomu připojila své tvrzení, že rozhodnutí je s ním v rozporu. Pokud jde o nepřihlídnutí k analýze Ing. Zbyňka Krayzela, žalovaný dodal, že tato analýza je z data 31. 7. 2014, avšak žalobkyně jej v průběhu prvoinstančního řízení nepředložila, stavební úřad ji tudíž neměl v době rozhodování k dispozici a nemohl ji do svého rozhodnutí zahrnout. K námitce nedostatečného provedení rozptylové studie společností EKOBEST s. r. o. ze dne 27. 1. 2013 žalovaný sdělil, že stavební úřad se s těmito námitkami ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal, kdy poukázal na závěry této studie připouštějící realizovatelnost stavby z hlediska ochrany ovzduší. Žalovanému dále není zřejmé, jaké jednání, jež se mělo u žalovaného dne 24. 3. 2015 konat, má žalobkyně na mysli, nicméně s ohledem na uvedené datum jde o skutečnosti vzniklé až po právní moci napadeného rozhodnutí, jež nastala dne 12. 3. 2015. V závěru vyjádření se žalovaný opět vrátil k žalobním námitkám brojícím proti nedostatkům procesu EIA, a trval na tom, že účastníkům řízení byly poskytnuty podrobné informace a jejich související námitky byly vypořádány. Jedním z podkladů pro vydání stanoviska EIA bylo hodnocení vlivů znečišťujících látek v ovzduší na veřejné zdraví, přičemž z výpočtu vyplývá, že provozem nedojde k jejich zvýšení. Podle studie EMPLA AG spol. s r. o. hodnocené látky nepřesahují doporučené hodnoty a imise významně neovlivní průměrnou hodnotu znečištění. Skutečnost, že v dokumentaci EIA je zmíněno umístění záměru mimo souvislou zástavbu, ačkoliv je záměr umístěn přes ulici cca 50 metrů od obytné čtvrti, žalovaný neshledává nezákonným, neboť způsob označení umístění stavby v písemnostech EIA (místní označení areálu) nemůže mít žádný vliv na výsledek EIA a na správnost napadeného rozhodnutí, neboť při posuzování byly prověřovány údaje vycházející ze skutečných podmínek v daném území. Z výše uvedených důvodů navrhoval zamítnutí žaloby.

Osoba zúčastněná ve svém vyjádření podpořila argumentaci žalovaného. Nejprve se vymezila vůči námitce žalobkyně ohledně absence územního rozhodnutí. Argumentovala

smyslem dodatečného povolení stavby, které v příslušném rozsahu územní rozhodnutí nahrazuje, a stejně jako žalovaný zdůraznila, že předmětem dodatečného povolení byly úpravy stávající stavby a naopak jím nebylo vymezování či využívání pozemku, umístování staveb ani změna vnějšího vzhledu stavby. Vyslovila přesvědčení, že realizaci stavby jsou splněny všechny požadavky ochrany životního prostředí, a taktéž vyzdvihla použití nejlepších technologií podporujících nízkou produkci odpadů a recyklaci nebezpečných látek. Rovněž zdůraznila, že stavba byla posouzena v procesu EIA a výsledné stanovisko hodnotí její záměr z hlediska ochrany životního prostředí v přijatelných mezích. Osoba zúčastněná disponuje integrovaným povolením ze dne 20. 1. 2014 stanovícím závazné podmínky pro provoz a měření vlivů na životní prostředí. Dodržování těchto podmínek ověřují pracovníci České inspekce životního prostředí a žalovaného, kteří provedli v areálu nezávislá měření, jejichž výsledky zcela jednoznačně prokázaly dodržování emisních limitů daných integrovaným povolením. Proběhlo rovněž měření hluku a inhalační expozice chemických látek uvnitř výrobních objektů, ani zde však nebylo prokázáno překročení hygienických limitů. Dle osoby zúčastněné žalobkyně ani dostatečně nevysvětlila, proč bylo nutné vést územní řízení o změně vlivu užívání stavby na území. Naopak tvrzení žalobkyně ohledně změny vlivu užívání stavby na okolí (zvýšení zápachu a znečišťování ovzduší) považuje osoba zúčastněná za smyšlená a vyvratitelná doloženými měřeními. Tvrzení žalobkyně citací z rozhodnutí stavebního úřadu je zcela vytrženo z kontextu a odkazuje na průmyslovou výrobu v dané oblasti v 50. až 70. letech. Osoba zúčastněná rovněž rozporovala žalobní tvrzení, že z její strany nebylo prokázáno, že stavba, resp. vnitřní stavební úpravy stávající stavby, není umístěna v rozporu s rozhodnutími o území. Naopak bylo prokázáno splnění všech požadavků plynoucích z ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona. K žalobní námitce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí osoba zúčastněná sdělila, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako povinnost detailně odpovět na každou námitku, ale postačí i vyjádření jiného názoru, a odkázala na závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk vs. Nizozemí (stížnost č. 16034/90). Absence odpovědi na námitku účastníka tak neznamená *a priori* nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí, takovéto závěry by naopak vedly k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat jako právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu. Tyto závěry osoba zúčastněná opřela o relevantní judikaturu. Osoba zúčastněná dále reagovala na žalobní námitku týkající se chybějícího posouzení EIA v návaznosti na změnu integrovaného povolení. Vysvětlila, že změna integrovaného povolení spočívala ve změně vzduchotechniky spočívající ve svedení všech výdechů z technologie do stávajícího 56 metrů vysokého průmyslového komína a schválení aktuálních provozních řádů zdroje znečišťování ovzduší se zanesením této změny. Tím však nezměnila povolenou technologii, což dokládá konstatováním žalovaného v odůvodnění rozhodnutí o změně integrovaného povolení, že změna vzduchotechniky představuje nadstandardní opatření pro zlepšení podmínek v blízkém okolí a nejedná se o podstatnou změnu zařízení. Osoba zúčastněná dodala, že ke změně vzduchotechniky došlo

po jednání s členy spolku Permanent, kterého je žalobkyně předsedkyní. Osoba zúčastněná dále odmítla argumentaci porušením ustanovení § 20 vyhlášky č. 501/2006, neboť v daném případě nešlo o vymezování pozemků. Nesouhlasila rovněž s tvrzením žalobkyně, že dodatečně povolená stavba je v rozporu s územním plánem, naopak má za to, že žalobkyně se citací z části územního plánu snaží vyvolat mylnou představu, že se jedná o jakési rozšiřování území či umístování nové stavby, ačkoliv ve skutečnosti jde pouze o vnitřní úpravy stávající stavby. Analýzu Ing. Krayzla považuje osoba zúčastněná pouze za subjektivní názor nepodložený jakýmkoliv měřením, nicméně z ní vyplynula potřeba dalších měření, která však byla provedena hloubkovou kontrolou České inspekce životního prostředí, jež neshledala žádné škodlivé vlivy na okolí včetně nadměrného zápachu. Kontrolní protokoly navrhla osoba zúčastněná jako důkaz. Dále uvedla, že fugitivní emise jsou řešeny s různými veřejnými institucemi, v nichž je zahrnut i spolek Permanent. Měření provedená na základě dohody s těmito institucemi konstatovala, že vnitřní prostředí v hale, tedy prostředí přímo ovlivněné tzv. fugitivními emisemi, nepředstavuje pro lidské zdraví ohrožení. Rovněž proces EIA lze považovat za řádně provedený a dokumentaci v něm pořizovanou za dostatečně zveřejněnou. Co se týče zkušebního provozu, stavba je provozována na základě integrovaného povolení ze dne 20. 1. 2014, ve zkušebním provozu mají být navíc ověřeny podmínky dodatečného povolení stavby, které jsou ze strany osoby zúčastněné bez dalšího splněny. V závěru svého vyjádření osoba zúčastněná uvedla, že žalobkyně dostatečně neprokázala svou věcnou legitimaci a zkrácení na svých právech, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

V podání ze dne 17. 6. 2015, v němž osoba zúčastněná primárně navrhovala zrušení odkladného účinku žaloby (přiznaného usnesením zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2015, č. j. 47 A 6/2015 – 56), k věci samé dále dodala, že integrovaným povolením ze dne 20. 1. 2014 jí bylo uloženo plnění kontrol (tedy jakési „povinné testování“), které však nelze plnit jinak než uvedením zařízení do provozu, aby mohla být ze strany příslušných orgánů prováděna kontrolní měření. Současně přiložila protokoly o měření prováděných Českou inspekcí životního prostředí a žalovaným v obdobích březen - květen 2015, z nichž má vyplývat, že provozem dodatečně povolené stavby (negativními vlivy) nedochází k uvolňování znečišťujících emisí nad přípustnou míru.

Soud z předloženého správního spisu zjistil následující relevantní skutečnosti:

Dne 20. 3. 2014 podala osoba zúčastněná žádost o dodatečné stavební povolení. Jak plyne z obsahu přiložené projektové dokumentace, předmětem žádosti měly být stavební úpravy stávajícího průmyslového areálu, kdy v hlavním výrobním objektu „SO.1“ měl být umístěn především samotný provoz linky pro kataforetické lakování a pro zinkování, dále tam měl být situován též oddělený prostor s laboratoří a přístřešek pro nabíjárnu s odsáváním, s jižním traktem této výrobní haly měl být dále propojen objekt „SO.4“ sloužící k expedici hotových výrobků, a konečně sousední objekt „SO.3“ měl být využíván jako kompresorovna, sklad chemických látek, plynová kotelna, chemická čistírna odpadních vod a údržba. Z podkladů připojených k žádosti jsou pak z pohledu vznesených žalobních bodů relevantní

tyto: Integrované povolení ze dne 20. 1. 2014, rozptylová studie ze dne 27. 1. 2013 zpracovaná společností EKOBEST s. r. o. (dále též jen „rozptylová studie“) a stanovisko EIA. Přípisem ze dne 20. 5. 2014 stavební úřad oznámil zahájení řízení o dodatečném povolení stavby a současně oznámil termín ústního projednání. Dne 23. 6. 2014 stavební úřad obdržel námítky žalobkyně proti dodatečnému povolení stavby. Žalobkyně v nich (shodně jako v žalobě) namítala rozpor s územním plánem, z jehož textové části vyplývá zákaz negativního působení vlivů vně výrobních objektů, rozpor s požadavky na využívání území, nezveřejnění dokumentace pořizované v průběhu procesu EIA ještě jedním v dané lokalitě obvyklým způsobem a nedodržování podmínek stanoviska EIA. Vedle toho namítala přílišnou obecnost závěrů Zdravotního ústavu při měření imisí a dále též procesní nedostatky (chybějící podklady žádosti, podjatost úředních osob). Dne 24. 6. 2014 proběhlo u stavebního úřadu ústní jednání, jehož se společně s dalšími osobami zúčastnila též žalobkyně. Jak vyplývá z protokolu č. j. 110/29194/2014/Řou pořizovaného v průběhu jednání (jehož obsah nebyl v žalobě nijak rozporován) žalobkyně během samotného ústního jednání vyslovila svůj nesouhlas s organizací veřejného projednání především z důvodu nevhodného umístění a chybějící moderace jednání, nicméně k věci samé žádné nové námítky (mimo ty ze dne 23. 6. 2014) nevznesla. V podání ze dne 25. 6. 2014 nadepsaném jako „Doplnění k protokolu“ žalobkyně sdělila, že není fakticky dodržována podmínka dle stanoviska EIA pod bodem č. 31 (v případě stížnosti na obtěžování zápachem řešit s příslušnými úřady účinná opatření k eliminaci látek) a že požaduje její zahrnutí do dodatečného povolení stavby. Dne 13. 10. 2014 vydal stavební úřad pod č. j. 110/30308/2014/Řou rozhodnutí, jímž žádosti osoby zúčastněné vyhověl a provedené stavební úpravy stávajícího výrobního areálu dodatečně povolil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak stavební úřad uvedl též vypořádání námitek žalobkyně. Přisvědčil námítce nedodržování stanoviska EIA, jehož podmínku č. 31 zahrnul do výrokové části svého rozhodnutí. Samotný průběh procesu EIA však považoval za řádný, neboť došlo ke zveřejnění na internetovém portále CENIA, což v současné době lépe odpovídá požadavku zveřejnění než např. žalobkyní požadované zveřejnění rozhlasem či v tisku. K namítanému rozporu s územním plánem uvedl, že dle územního plánu města Nymburk se dodatečně povolovaná stavba nachází v ploše pro výrobu, v níž je umístění záměru jako je dodatečně povolovaná stavba přípustné, činnost provozovaná v areálu nevyžaduje vyhlášení ochranného pásma a působení negativních vlivů vně výrobního objektu má být podle podmínky č. 14 řešeno s příslušnými orgány. Neshledal ani rozpor s požadavky na využívání území, neboť při stavebních úpravách nedochází k novému vymezování pozemků ani umisťování nových staveb; dané území bylo pro průmyslovou výrobu určeno již za první republiky, přičemž stavby, v nichž se nachází dodatečně povolené stavební úpravy, byly postaveny většinou v 50. letech 20. století. Jak lze dále vyčíst z odůvodnění tohoto rozhodnutí, důvodem pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby bylo provedení stavebního dozoru, při němž vyšlo najevo, že osoba zúčastněná provádí stavbu bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, načež stavební úřad zahájil dne 31. 3. 2014 řízení o odstranění stavby. Rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby napadla

žalobkyně odvoláním. V něm v zásadě zopakovala důvody uvedené již v námitkách podaných v řízení před stavebním úřadem. Nově pak poukázala na skutečnost, že osoba zúčastněná zásadně změnila technologii výroby, o čemž svědčí rozhodnutí o změně integrovaného povolení ze dne 23. 6. 2014, č. j. 075873/2014/KUSK OŽP/POP (dále jen „změna integrovaného povolení ze dne 23. 6. 2014“), přičemž tato změna nebyla posouzena v procesu posuzování vlivů na životní prostředí. Rovněž nově namítala, že stavební úřad dostatečně nezjistil stav věci, neboť nepřihlédl k analýze zpracované dne 31. 7. 2014 Ing. Zbyňkem Krayzelem (dále jen „analýza Ing. Krayzela“), kterou připojila ke svému odvolání. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 11. 2. 2015, č. j. 024569/2015/KUSK *(ve vyhotovení chybně označeno datum 11. 2. 2014, na správné datum změněno opravným usnesením žalovaného č. j. 044263/2015/KUSK, sp. zn. SZ 172588/2014/KUSK REG/K ze dne 11. 2. 2014, jež je však také nesprávně datováno rokem 2014, neboť zjevně bylo vydáno až v roce 2015)* odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí se v zásadě ztotožnil se závěry stavebního úřadu, žalobkyni dodatečně předloženou analýzu Ing. Krayzela považoval za opožděně uplatněnou námitku. Toto rozhodnutí žalovaného je nyní napadeno žalobou.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve uvádí vypořádání žalobních námitek, které důvodnými neshledal:

Argumentovat absencí předcházejícího územního rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území není v daném případě namístě. Žalobkyně si poněkud nesprávně vyložila význam § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Povinnost stavebníka prokázat, že stavba není umístěna v rozporu s předchozími rozhodnutími o území, je třeba chápat v tom smyslu, že je nutno ověřit, zda se podmínky stanovené rozhodnutím o dodatečném povolení stavby nebudou „křížit“ s podmínkami stanovenými v již dříve vydaných rozhodnutích podle stavebního zákona, které nějakým způsobem zasahují lokalitu, ve které se nachází dodatečně povolovaná stavba (takovým rozporem by byla např. situace, když by „černá stavba“, pro kterou je žádáno dodatečné stavební povolení, byla situována v ploše, pro kterou již bylo jiným územním rozhodnutím schváleno umístění jiné stavby, která ještě nebyla fakticky zrealizována). Pokud by se povinnost prokazovat neexistenci rozporu s předchozími rozhodnutími o území měla vztahovat vůči samotné dodatečně povolované stavbě, pak by to znamenalo, že prakticky žádnou stavbu není možno dodatečně povolit. Žádost o dodatečné stavební povolení podle § 129 odst. 3 stavebního zákona je totiž vždy podávána v návaznosti na řízení o odstranění stavby, které se nejčastěji zahajuje právě proto, že potřebné územní rozhodnutí (popř. jiný povolovací akt) pro danou stavbu buďto nebylo vůbec vydáno, nebo bylo zrušeno či jinak pozbylo platnosti (*viz § 129 odst. 1 stavebního zákona*). Nejinak tomu bylo i v tomto případě, kdy osoba zúčastněná provedla výstavbu bez příslušného povolení

(viz výše). Ve vztahu k rozhodnutí, které neexistuje, logicky nelze prokazovat žádný rozpor či soulad. Smyslem dodatečného povolení stavby je právě nahradit potřebná chybějící územní rozhodnutí. Proto nemůže být důvodná žalobní námitka poukazující pouze na absenci rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území. Něco jiného by bylo, pokud by žalobkyně popsala, proč se domnívá, že v dodatečném povolení stavby nebyly stanoveny žádné podmínky ve smyslu § 81 stavebního zákona, ačkoliv tam správně stanoveny být měly. Jinými slovy: vysvětlila by, že dodatečné povolení stavby v potřebném rozsahu nedokázalo nahradit zákonem vyžadované územní rozhodnutí. Žalobní námitka však tímto směrem nemíří. Soud proto nemůže přezkoumat, zda do dodatečného povolení stavby potvrzeného žalobou napadeným rozhodnutím byly zapracovány podmínky týkající se změny vlivu užívání stavby na území, neboť by tak činil již nad rámec žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

V návaznosti na výše uvedené je pak nutno považovat za nedůvodnou rovněž námitku, podle které se žalovaný v odvolání nevypořádal s námitkou chybějícího územního rozhodnutí. Je pravdou, že žalovaný tento odvolací bod spíše jen přešel všeobecným konstatováním o postupu podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Jak ovšem bylo uvedeno v předchozím odstavci, sama absence rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území nepředstavuje překážku dodatečného povolení stavby. Proto i v případě podrobného vypořádání této odvolací námítky by žalovaný při správné interpretaci zákona nemohl dospět k odlišnému výsledku (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č.j. 6 Ads 57/2004 – 59). Opomenutí této odvolací námítky proto nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Za nezákonnost rovněž nelze považovat skutečnost, že stavební úřad nedostatečně „rozdistribuoval“ námitky podané účastníky řízení o dodatečném povolení stavby. Ze stavebního zákona ani správního řádu nevyplývá povinnost stavebního úřadu rozeslat obdržené námitky ostatním účastníkům řízení. Chtěla-li se žalobkyně v průběhu řízení seznámit s námitkami ostatních účastníků, pak mohla buďto požádat stavební úřad o poskytnutí informace o řízení (§ 36 odst. 2 správního řádu), nebo mohla využít možnosti nahlédnout do spisu (§ 38 odst. 1 správního řádu) a učinit si z něj potřebné výpisy (§ 38 odst. 4 správního řádu). V žalobě přitom není jakkoli namítáno, že by se o to žalobkyně pokoušela a nebylo jí to ze strany správních orgánů umožněno. V žalobě rovněž není napadán ani průběh veřejného ústního jednání ze dne 24. 6. 2014, kde se žalobkyně objektivně mohla s námitkami ostatních účastníků seznámit. Proti výše uvedeným nedostatkům se ostatně žalobkyně nebránila ani ve svém odvolání proti dodatečnému povolení stavby, proto nyní nemůže žalovanému vytýkat jejich neodstranění.

Důvodné nejsou ani žalobní body vytýkající správním orgánům, že nepřihlédly k závěrům analýzy Ing. Krayzela a nezabývaly se nedostatky rozptylové studie. Podle žalobkyně vyzdvihované zásady materiální pravdy správní orgány postupují, nevyplývá-li ze zákona něco jiného (§ 3 správního řádu). Stavební zákon coby zvláštní předpis (§ 1 odst. 2

správního řádu) však tuto zásadu v mnoha případech limituje tzv. zásadou koncentrace řízení, kdy stavebnímu úřadu výslovně ukládá nepřihlížet ke skutečnostem zjištěným po určitém časovém okamžiku. Tak je tomu i v případě řízení o dodatečném povolení stavby, v němž se pro uplatňování námitek účastníků řízení obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení (§ 129 odst. 2 věta poslední stavebního zákona), pro která ovšem platí poměrně přísná koncentrační zásada (§ 89 odst. 1; § 114 odst. 2 stavebního zákona). To znamená, že možnost vlastníka dotčené nemovitosti podávat námitky proti dodatečnému povolení stavby je v zásadě časově limitována konáním ústního jednání (§ 89 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 2 věta poslední stavebního zákona), poté již nelze k uplatněným námitkám přihlížet. O tom je třeba účastníky poučit v oznámení o zahájení řízení (§ 89 odst. 5 stavebního zákona). V nyní posuzované věci stavební úřad v oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 5. 2014 toto poučení uvedl (viz výše), proto s následným konáním ústního jednání dne 24. 6. 2014 nastaly účinky koncentrace řízení. Stavební úřad (a tedy ani žalovaný) proto nemohl přihlížet ke skutečnostem tvrzeným po ukončení ústního jednání (dle protokolu 24. 6. 2014, 11:05 hodin). Proto pokud by žalobkyně do skončení ústního jednání poukázala na rozpor mezi popisem technologie v integrovaném povolení a v dokumentaci přiložené k žádosti o dodatečné povolení stavby (právě to by dle obsahu žaloby měla analýza Ing. Krayzela osvědčovat), a zároveň s tím by tvrdila, že tento rozpor je nezbytné prověřit vypracováním odborné analýzy, pak by se stavební úřad nepochybně měl následně vypracovanou analýzou Ing. Krayzela dodatečně zabývat. Žalobkyně ale ve svých námitkách ze dne 23. 6. 2014 na rozpor mezi popisem technologie v integrovaném povolení a v dokumentaci přiložené k žádosti o dodatečné povolení stavby nepoukazovala, a to ani nepřímo. Z jejích námitek ze dne 23. 6. 2014 se k dané problematice obsahově nejvíce přibližuje námitka č. 6 nazvaná „Ovzduší“ zpochybňující závěr blíže nespecifikované zprávy o měření imisí zpracované Zdravotním ústavem v Ústí nad Labem (jež se údajně měla zabývat vztahem použité technologie a produkci emisí) pro její přílišnou obecnost. Tím se však nijak nepoukazuje na potřebu odborného prověření souladu závazných podmínek správního rozhodnutí (integrované povolení) s obsahem odborných podkladů (dokumentace přiložená k žádosti o dodatečné stavební povolení), kterým se má dle tvrzení žalobkyně zabývat právě analýza Ing. Krayzela. Jedná se tedy o důkaz podporující námitku neuplatněnou do konce ústního jednání, k níž stavební úřad již nebyl povinen přihlížet (§ 89 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 2 věta poslední stavebního zákona). Ovšem i kdyby soud vyšel z úvahy, že povinnost správního orgánu provádět důkazy potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 věta druhá správního řádu) je třeba chápat co nejširě a že k důkazu navrženému účastníkem lze přihlížet i po uplynutí lhůty k uplatnění námitek proti provádění stavebního záměru, tak stále musí mít na paměti, že žalobkyně navrhla důkaz analýzou Ing. Krayzela poprvé až v odvolání. Odvolací orgán totiž k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, jež jsou uvedeny poprvé až v odvolání, může přihlídnout jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve (§ 82 odst. 4 věta první správního řádu). Analýza Ing. Krayzela je označena datem 31. 7. 2014, řízení před stavebním

úřadem přitom bylo ukončeno až dne 13. 10. 2014 vydáním rozhodnutí ve věci (dodatečné povolení stavby), tedy bezmála o tři měsíce později. Žalobkyně proto analýzu Ing. Krayzela objektivně mohla předložit již v průběhu prvoinstančního řízení. Jelikož tak učinila teprve až v odvolání, nebyl žalovaný povinen k tomuto důkazu přihlížet (*§ 82 odst. 4 věta první správního řádu*). Shora uvedené závěry obdobně platí i ve vztahu k žalobkyní namítaným nedostatkům rozptylové studie (žalobkyně má nepochybně na mysli dokument vypracovaný společností EKOBEST s. r. o.), která byla součástí žádosti osoby zúčastněné o dodatečné stavební povolení, avšak její závěry byly poprvé zpochybněny až v žalobě.

Nezveřejnění informace o dokumentech pořízených v průběhu posuzování a o veřejných projednáních v místě obvyklým způsobem dle *§ 16 odst. 3 písm. c) zákona EIA* je sice dílčí procesní vadou postupu směřujícího k vydání stanoviska EIA, nemá však vliv na zákonnost rozhodnutí. Za prvé: Žalobkyně měla účast v navazujících řízeních zajištěnu z titulu svého vlastnictví nemovitosti dotčené realizací záměru [*§ 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona*], tedy bez ohledu na svou účast či neúčast v předcházejícím procesu EIA. To znamená, že o možnost hájit dotčení svých práv před správním orgánem rozhodujícím o realizaci záměru nepřišla, a to bez ohledu na případnou nižší publicitu procesu EIA. Za druhé: Stanovisko podle *§ 10 zákona EIA*, které je konečným výstupem procesu EIA, není správním rozhodnutím, do 31. 3. 2015 nešlo ani o závazné stanovisko (*srov. § 9a zákona EIA po novele č. 39/2015 Sb. účinné od 1. 4. 2015*), ale svou povahou se nejvíce blíží znaleckému posudku, jehož požadavky mohl správní orgán buďto zahrnout do podmínek stanovených výrokem rozhodnutí vydávaného v navazujícím řízení, nebo mohl v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvést, proč tak neučinil (*srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2008, č. j. 2 Aps 1/2008-77, publ. pod č. 1623/2008 Sb. NSS*). Zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro pochybení v průběhu procesu EIA by tudíž nevedlo ke zrušení samotného stanoviska EIA, ale bylo by nutné požádat orgán příslušný k jeho vydání (zde Ministerstvo životního prostředí), aby některé dílčí fáze procesu EIA provedl dodatečně (zde by šlo o dodatečné zveřejnění informací ještě jedním v dotčeném místě obvyklým způsobem - např. v místním tisku neb rozhlas), a poté by s přihlédnutím k výsledkům tohoto postupu buďto ponechal dosavadní stanovisko v platnosti, nebo by jej usnesením zrušil [*§ 156 odst. 2 v návaznosti na 180 odst. 2 správního řádu*]. Protože však proces EIA není správním řízením, ale postupem podle části čtvrté správního řádu, nemohlo by se jeho opětovné provádění řídit předpisy původními (*§ 179 odst. 1 správního řádu*), ale pouze předpisy aktuálními. S účinností od 1. 4. 2015 po novelizaci provedené zákonem č. 39/2015 Sb. ovšem bylo z ustanovení *§ 16 odst. 3 zákona EIA* vypuštěno písm. c), čímž povinnost příslušného orgánu zveřejňovat informace ještě jedním v dotčeném místě obvyklým způsobem odpadla. Bylo by proto absurdní rušit napadené rozhodnutí kvůli nesplnění povinnosti, která by v opakovaném postupu již plněna být nemusela.

Ohledně porušování podmínek napadeného rozhodnutí žalobkyně správně poznamenala, že bez povolení zkušebního provozu či vydání kolaudačního souhlasu nelze

dodatečně povolenou stavbu užívat. Současně je však třeba poznamenat, že na zákonnost vydaného rozhodnutí nemá vliv to, zda jiné subjekty dodržují nebo nedodržují podmínky tímto rozhodnutím stanovené, neboť tyto otázky již nejsou v jurisdikci správního soudnictví (k tomu více viz níže).

Následující žalobní body pak shledal soud důvodnými:

Klíčový problém spatřuje při posuzování v žalobě tvrzeného rozporu s územním plánem a požadavky na využívání území. Stavební úřad totiž při posuzování souladu záměru s územně plánovací dokumentací vycházel především z úvahy, že záměr nevyžaduje plošné rozšíření, neboť se nachází uvnitř stávajícího výrobního areálu (vybodovaného již ve čtyřicátých či padesátých letech) a především v ploše vymezené územním plánem jako plocha pro výrobní sféru, ve které jsou činnosti jako chemická výroba přípustné. Žalovaný tuto úvahu v zásadě potvrdil. Oba správní orgány však pominuly jednu zásadní skutečnost, a to že v rámci stavebních úprav došlo též k výstavbě nového stacionárního zdroje, jenž může znečišťovat ovzduší [§ 2 písm. e) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu ovzduší“)]. To má však z hlediska posuzování souladu umístění stavby s územně plánovací dokumentací [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona] naprosto zásadní význam.

Územní plán města Nymburk schválený dne 28. 6. 2004 usnesením zastupitelstva č. 10 ve formě obecně závazné vyhlášky č. 4/2004 (veřejně dostupný na <http://www.mesto-nymburk.cz/index.php?sekce=1&zobraz=uzemni-plan>) v čl. 4 vymezuje své závazné části, kdy požadavky na funkční využití území jsou vyjádřeny v regulativech uvedených v příloze č. 1 této vyhlášky. Pozemky st. parc. č. 2585/1, 2585/3, 2587 v k. ú. Nymburk, na kterých se nachází dodatečně povolená stavba, spadají do plochy vymezené v regulativech pod kódem „VP-Výrobní sféra – průmysl, sklady“ (zařazení předmětné stavby do uvedené plochy shodně tvrdí žalobkyně i žalovaný a lze jej ověřit též náhledem do grafických příloh – výkresu č. 1: Hlavního výkres). Regulativy pro plochy s kódem VP jsou specifikovány na str. 21 - 22 přílohy č. 1, kde je obsažen výčet dominantního a přípustného využití těchto ploch převzatý stavebním úřadem do odůvodnění jeho rozhodnutí (na tento výčet nepřímě odkázal i žalovaný). Lze souhlasit s názorem žalovaného i stavebního úřadu, že obor činnosti osoby zúčastněné (výroba a zpracování kovů, povrchová úprava kovů nebo plastických hmot – tj. lakování, zinkování atd.) lze podřadit pod vyjmenované dominantní i přípustné způsoby využití, tedy že regulativy pro funkční využití území vysloveně nezakazují umístit v dané ploše závod chemické výroby. K tomu je ale nutno dodat, že zmiňované regulativy vedle způsobů využití stanoví též podmínky, které musí být při využívání dané plochy závazně respektovány, přičemž jedna z těchto podmínek výslovně stanoví: „*Veškeré činnosti nesmí zhoršovat životní prostředí nad přípustnou míru a musí respektovat vyhlášená ochranná a bezpečnostní pásma.*“ Jinými slovy je zde řečeno, aby negativní vlivy vyvolané v předmětné ploše provozem určitého závodu zasahovaly vnější prostředí pokud možno minimálně, tj. zakotvuje se výslovný požadavek na řešení ochrany okolí před vlivy provozu.

Logicky pak takový požadavek musí platit i pro budování staveb, jejichž součástí má být nějaký stacionární zdroj ve smyslu § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší, v důsledku čehož vyvstává otázka negativních vlivů na území vyvolaných možným znečištěním ovzduší. A právě na vliv dodatečně povolované stavby na ovzduší byl stavební úřad upozorňován žalobkyní (a koneckonců i jinými účastníky) již v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby, a posléze byl na totéž upozorňován též žalovaný v odvolacím řízení. Žalobkyně sice ve své námitce citovala namísto závazných částí územního plánu pouze jeho návrh, nicméně z hlediska obsahu její námitky je zjevné, že brojí právě proti nesplnění požadavku na řešení ochrany okolí před vlivy provozu, který součástí platného regulativu jednoznačně je. Vztah vlivu stavby na okolí pojmově spadá do oblasti obecných požadavků na výstavbu, konkrétně obecných požadavků na využívání území [*§ 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona; podrobněji vyhláška 501/2006 Sb.*], které stavební úřad musí posuzovat v rámci vypořádávání námitek účastníků územního řízení (*§ 89 odst. 6 stavebního zákona*). V daném případě tak bylo úkolem stavebního úřadu při vypořádání námitky žalobkyně (*§ 129 odst. 2 in fine v návaznosti na § 89 odst. 6 věta první stavebního zákona*) zodpovědět, jak je v případě dodatečně povolované stavby ochrana okolí před negativními vlivy provozu řešena. Stavební úřad k tomu ve svém rozhodnutí (na str. 6 a str. 12) uvedl, že předmětná stavba nemá vyhlášeno ochranné pásmo, protože činnost provozovaná v areálu vyhlášení ochranného pásma nevyžaduje, a dále že podmínky pro to, aby provozované činnosti nezhoršovaly životní prostředí nad přípustnou míru, jsou stanoveny v požadavcích dotčených orgánů, které byly podkladem pro rozhodnutí a byly převzaty do jeho výroku a že působení případných negativních vlivů vně výrobního objektu bude řešeno s příslušnými orgány, jak je stanoveno v podmínce 14 výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Žalovaný se s tímto závěrem ztotožnil. Zdejší soud souhlasí se správnými orgány potud, že provoz dodatečně povolené stavby skutečně nevyžaduje zřízení ochranného pásma, neboť zákon o ochraně ovzduší ani jiný zvláštní předpis u tohoto typu stavby povinné zřízení ochranného pásma nevyžaduje a překročení limitních hodnot za hranici areálového pozemku v době rozhodování stavebního úřadu nebylo jednoznačně prokázáno, čímž odpadá obligatorní podmínka podání žádosti o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu (*§ 86 odst. 4 stavebního zákona*). Stejně tak regulativy územního plánu hovoří o ochranných pásmech pouze v tom smyslu, že je nezbytné je respektovat, pokud existují, což ale neznamená, že nezbytný požadavek na ochranu před vlivy musí být řešen nutně vyhlášením ochranného pásma. S čím ovšem zdejší soud již souhlasit nemůže, je závěr, že podmínky regulující negativní vliv provozu na životní prostředí jsou stanoveny v požadavcích dotčených orgánů, neboť z obsahu podkladů přiložených k žádosti plyne, že minimálně v rozsahu namítaných vlivů na ovzduší tomu tak není.

Přípustná úroveň znečištění ovzduší se standardně stanoví prostřednictvím nástrojů vymezených v zákoně o ochraně ovzduší, tyto nástroje však mohou být v určitém rozsahu nahrazeny vydáním integrovaného povolení [*srov. § 40 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší ve vztahu k § 2 písm. g) zákona o integrované prevenci*]. Přesně tak tomu bylo i v případě dodatečně povolené stavby, kdy osoba zúčastněná ke své žádosti připojila též integrované

povolení ze dne 20. 1. 2014. Toto integrované povolení nahrazuje povolení vydávané podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, tj. povolení k provozu vyjmenovaných stacionárních zdrojů znečištění dle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší, přičemž za jeho součást prohlašuje též provozní řády těchto stacionárních zdrojů (tj. provozní řád linky chemických předúprav a fosfátování, lakovací linky, linky opravy vadných dílů a chemické čistírny odpadních vod). Nicméně právě v tom spočívá podstata problému. Toto povolení totiž není podkladem opravňujícím k výstavbě stacionárního zdroje, resp. nejde o podklad použitelný pro řízení o dodatečném povolení stavby. Zákon o ochraně ovzduší totiž rozlišuje na straně jedné akty vyžadované jako podklady do řízení, v nichž se bude rozhodovat o umístění, stavbě či změně stavby stacionárního zdroje, a na straně druhé akty povolující provoz stacionárního zdroje bez návaznosti na tato územní či stavební řízení; tento výklad ostatně potvrzuje i znění důvodové zprávy k ustanovení § 11 zákona o ochraně ovzduší: „V kompetenci krajského úřadu je vydávání stanoviska k územnímu plánu a regulačnímu plánu obce, závazného stanoviska k umístění stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2, závazného stanoviska ke stavbě a změně stavby stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2, a to k řízením podle jiného právního předpisu (zejm. stavební zákon). Krajský úřad dále vydává povolení provozu stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2, a to bez přímé návaznosti na řízení podle stavebního zákona. Nový zákon o ochraně ovzduší se tak snaží jednoznačně stanovit nezávislost povolení provozu na procesech podle stavebního zákona.“ Z výše citovaného vyplývá, že povolení k provozu stacionárního zdroje je odlišným aktem od závazných stanovisek vyžadovaných jako podklad do řízení podle stavebního zákona. V nyní posuzované věci se přitom o rozhodnutí podle stavebního zákona jedná. Proto pokud došlo k provedení stavební úpravy spočívající v přestavbě původního výrobního areálu na novou provozovnu zinkovny a lakovny, jejíž součástí se nově stalo též zařízení mající povahu stacionárního zdroje podle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší (tj. nové zařízení kladoucí zvýšené nároky na úroveň znečištění ovzduší), pak k dodatečnému povolení této stavební úpravy [tj. změny dokončené stavby – srov. § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona] mělo být stavebním úřadem vyžadováno **též předložení závazného stanoviska podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ovzduší. To však k žádosti osoby zúčastněné o dodatečné povolení stavby předloženo nebylo.** Předložené integrované povolení ze dne 20. 1. 2014 svým rozsahem toto závazné stanovisko nenahrazuje, neboť jím nahrazované povolení dle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší je aktem odlišným, který není podkladem dotčeného orgánu pro řízení vedená podle stavebního zákona (viz výše). Stavební úřad proto pochybil, neboť měl osobu zúčastněnou vyzvat k doplnění žádosti (§ 45 odst. 2 správního řádu), a to tak, aby buďto doložila samostatné závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší k provedení stavby stacionárního zdroje [§ 11 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ovzduší], nebo aby požádala příslušný orgán o změnu vydané integrovaného povolení tak, aby v potřebném rozsahu nahrazovalo i závazné stanovisko ke stavbě či změně stavby stacionárního zdroje [§ 40 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší ve vztahu k § 2 písm. g) a § 19 zákona o integrované prevenci]. Pokud toto závazné stanovisko jedním nebo druhým

způsobem ze strany osoby zúčastněné doloženo nebylo, pak jí nebylo možno dodatečné povolení stavby udělit, neboť nedoložila, že jí provedená změna stavby nepředstavuje potenciální zdroj negativního vlivu na okolní území imisemi znečišťujícími ovzduší nad přípustnou míru; tedy že stavba provedená bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona], která ve své závazné části pro danou plochu výslovně stanoví zákaz zhoršování životního prostředí nad přípustnou míru (str. 21-22 přílohy č. 1 vyhlášky k závazným částem územního plánu města Nymburk). Žalovaný pak pochybil, pokud odvolací námitku upozorňující na tento rozpor odmítl s tím, že posouzení vlivu stavby na životní prostředí provedly příslušné orgány státní správy – nebylo tomu tak, neboť zde scházelo závazného stanovisko dotčeného orgánu ochrany ovzduší ke změně dokončené stavby. Z toho vyplývá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění o další podklady, čímž je dán důvod k jeho zrušení [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Další problém tkví v žalobkyní zmiňovaném rozhodnutí o změně integrovaného povolení ze dne 23. 6. 2014, jež nabylo dne 17. 7. 2014 právní moci [toto rozhodnutí není součástí správního spisu, je však veřejně dostupné v informačním systému integrované prevence vedeném Ministerstvem životního prostředí (<http://www.mzp.cz/ippc>)]. Z obsahu tohoto rozhodnutí vyplývá, že se jím měnila výroková část původního integrovaného povolení ze dne 20. 1. 2014 tak, že mezi technické jednotky s činnostmi mimo rámec přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci a přímo spojené činnosti se doplnil údaj „**Průmyslový komín** Zděný, samostatně stojící, 56 metrů vysoký komín, do kterého je svedena vzdušina z technologie“, a dále se provozní řady uvedené v přílohách č. 1 a 2 původního integrovaného povolení ze dne 20. 1. 2014 staly nedílnou součástí rozhodnutí. Z data rozhodnutí o změně integrovaného povolení je přitom patrné, že ke shora specifikované změně došlo ještě v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby. Podkladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ovšem bylo pouze původní integrované povolení ze dne 20. 1. 2014, avšak jeho změna již nikoliv. To však soud považuje za poměrně zásadní chybu. Jak již bylo řečeno výše, i v řízení o dodatečném povolení stavby platí pro stavební úřad povinnost posuzovat soulad záměru žadatele s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních předpisů [§ 90 písm. e) v návaznosti na § 129 odst. 2 stavebního zákona] a dále též přezkoumat soulad žádosti a k ní připojených podkladů z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést [§ 111 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 2 stavebního zákona]. Jestliže podkladem žádosti bylo rozhodnutí vydané podle zákona o integrované prevenci, jež může nahrazovat některá stanoviska dotčených orgánů [§ 2 písm. g) zákona o integrované prevenci], a toto rozhodnutí bylo ještě v průběhu řízení změněno, měl na tuto skutečnost stavební úřad zareagovat a vyzvat stavebníka (osobu zúčastněnou) k doplnění jeho žádosti o rozhodnutí o změně integrovaného povolení (§ 45 odst. 2 správního řádu). Nelze namítat, že stavební úřad o změně integrovaného povolení nevěděl, neboť rozhodnutí vydávaná podle zákona o integrované prevenci se zveřejňují

v informačním systému integrované prevence (§ 13 odst. 4 v návaznosti na § 19a odst. 4 věta čtvrtá zákona o integrované prevenci), spravovaném Ministerstvem životního prostředí [§ 29 písm. m) zákona o integrované prevenci] a veřejně dostupné na <http://www.mzp.cz/ippc>. Stavební úřad si tudíž v rámci posuzování žádosti mohl a měl ověřit, zda u podkladového rozhodnutí nedošlo ke změně. Mezi právní mocí rozhodnutí o změně integrovaného povolení (17. 7. 2014) a vydáním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (13. 10. 2014) je časový odstup bezmála čtvrt roku, proto nelze přijmout závěr, že by se stavební úřad o této změně nemohl dozvědět včas. Pokud si však stavební úřad této změny přesto nevšiml, pak si jí zcela nepochybně měl všimnout žalovaný, a to nejen proto, že je zároveň orgánem, který integrované povolení i jeho změnu vydával (byť tak činil prostřednictvím jiného organizačního útvaru, než který vydal žalobou napadené rozhodnutí – institucionálně se však jedná stále o jeden a týž úřad), ale též proto, že byl na změnu integrovaného povolení výslovně upozorněn v odvolání žalobkyně. V tomto ohledu soud nemůže přisvědčit argumentaci žalovaného, že žalobkyně tuto námitku neuplatňovala v řízení před stavebním úřadem. Žalobkyně ji totiž v řízení na prvním stupni v podstatě uplatnit nemohla, neboť v tomto řízení se veřejné ústního jednání, do jehož skončení mohli účastníci uplatnit své námitky (§ 89 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 2 věty poslední stavebního zákona), konalo dne 24. 6. 2014; rozhodnutí o změně integrovaného povolení přitom bylo vydáno dne 23. 6. 2014 (tedy den před konáním ústního jednání), právní moci však nabylo až dne 17. 7. 2014 (tedy více jak dva týdny po konání ústního jednání) a téhož dne mohlo také nejdříve dojít ke zveřejnění změny integrovaného povolení v informačním systému integrované prevence (§ 13 odst. 4 v návaznosti na § 19a odst. 4 věta čtvrtá zákona o integrované prevenci). Změna integrovaného povolení je tedy skutečností, která nastala až po konání ústního projednání žádosti osoby zúčastněné o vydání dodatečného stavebního povolení, objektivně tudíž nemohla být na tomto jednání uplatněna, a proto se na ni nemohou vztahovat účinky koncentrace řízení. To samozřejmě neznamená, že stavební úřad musel jen kvůli předmětné změně integrovaného povolení znovu nařizovat ústní jednání (*k nutnosti opakovat ústní jednání srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. I As 50/2014 – 76, publ. pod č. 3084/2014 Sb. NSS*), současně však nelze na námitku účastníka směřující do této změny vztahovat účinky koncentrace. V případě změny integrovaného povolení jde přitom o poněkud odlišnou situaci, než tomu bylo u návrhu žalobkyně na důkaz analýzou Ing. Krayzela (viz výše), neboť požadavek na vypracování analýzy během ústního jednání objektivně být vznesen mohl (protože se tak nestalo, nebylo možno k později vypracované analýze přihlížet), zatímco změna obsahu podkladu doloženého k žádosti o dodatečné stavební povolení v průběhu konání ústního jednání být zjiitelná nemohla. Žalovaný proto měl námitku žalobkyně směřující do změny integrovaného povolení projednat. To však neučinil, naopak stejně jako stavební úřad považoval za stěžejní podklad řešící vlivy na okolí pouze původní integrované povolení ze dne 20. 1. 2014. V tomto ohledu není ani tak podstatné, zda změna integrovaného povolení ze dne 23. 6. 2014 skutečně vyžadovala samostatné posouzení v procesu EIA (jak tvrdí žalobkyně), jako spíš to, že

změnou integrovaného povolení došlo ještě v průběhu řízení na prvním stupni ke změně podkladového aktu, který měl (podle přesvědčení žalovaného i stavebního úřadu) hodnotit soulad dodatečně povolované stavby s požadavky zvláštních předpisů o ochraně životního prostředí (zejm. pak ochranou ovzduší). Jak přitom bylo již poznamenáno výše, posouzení souladu záměru žadatele o dodatečné povolení stavby s požadavky zvláštních předpisů a stanovisky dotčených orgánů, stejně jako přezkum podkladů jeho žádosti ve vztahu k možnosti provést podle nich dodatečně povolovanou stavbu, stavební úřad činí z úřední povinnosti, neboť mu to zákon ukládá přímo, bez ohledu na námítky či připomínky účastníků řízení či dotčených orgánů [§ 90 písm. e); § 111 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 2 stavebního zákona], a v tomto smyslu musí z úřední povinnosti přihlížet též k případným změnám, nastanou-li ještě před vydáním rozhodnutím o žádosti. Proto pokud žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil, že ještě v průběhu řízení na prvním stupni došlo ke změně integrovaného povolení přiloženého k žádosti, ačkoliv na to byl upozorněn v odvolání žalobkyně, je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], čímž je dán důvod k jeho zrušení.

S ohledem na výše uvedené lze tedy shrnout, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, a to ze dvou důvodů. Jednak žalovaný nepostupoval správně, když nepřihlédl k odvolání žalobkyně v části upozorňující na změnu integrovaného povolení použité jako podklad dodatečného povolení stavby a neučinil o této skutečnosti žádné správní uvážení, čímž zatížil své rozhodnutí částečnou nepřezkoumatelností [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Především ale nevzal v potaz, že původní integrované povolení, o které se dodatečné povolení stavby opírá, nedostatečně zohledňuje závazné požadavky územně plánovací dokumentace na omezení negativních vlivů v plochách pro výrobu, neboť nenahrazuje potřebné závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší ke změně stavby stacionárního zdroje podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ovzduší, a proto skutkový stav zjištěný oběma správními orgány vyžaduje nezbytné doplnění ještě o toto závazné stanovisko [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Toto nezbytné doplnění skutkového stavu však nelze (na rozdíl od vypořádání opomenuté námítky) zhojit na úrovni odvolacího orgánu. Soud proto společně s napadeným rozhodnutím žalovaného přistoupil též ke zrušení předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

Závěrem považuje soud za vhodné vyjasnit možnost provozu na základě integrovaného povolení. Pravidelný monitoring a kontroly uložené integrovaným povolením ze dne 14. 1. 2014 nejsou ničím jiným než stanovením podmínek pro ověření, zda stavba bude vyhovovat projektovaným vlastnostem, tedy uložení povinnosti otestovat užívání stavby ve zkušebním provozu, neboť jak vyplývá z ustanovení § 124 odst. 1 věty stavebního zákona: „*Zkušebním provozem stavby se ověřuje funkčnost a vlastnosti provedené stavby podle dokumentace či projektové dokumentace.*“ Osoba zúčastněná má tedy pravdu, že pravidelné kontroly stanovené integrovaným povolením ze dne 14. 1. 2014 nelze plnit jinak než uvedením zařízení do provozu, zároveň se však zcela mylně domnívá, že jde o nějaké

alternativní „povinné testování“ odlišné od zkušebního provozu (jak lze usuzovat z jejího podání ze dne 17. 6. 2015). Naopak: Právě integrované povolení ze dne 14. 1. 2014 (stejně jako pozdější rozhodnutí o jeho změně ze dne 23. 6. 2014) je aktem, který předpokládá, že před finálním dokončením záměru bude nezbytné provést zkušební provoz. Ukončení zkoušek požadovaných integrovaným povolením mělo být správně finálním výstupem zkušebního provozu, a nikoliv podmínkou pro jeho povolení, jak se nesprávně domnívá osoba zúčastněná. Na tomto místě je třeba zmínit několik podstatných věcí: Za prvé, povolení zkušebního provozu je samostatným správním rozhodnutím (*srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013-33; č. 3060/2014 Sb. NSS*), o jehož vydání musí stavebník vždy individuálně zažádat (§ 124 odst. 1 věta druhá stavebního zákona), a to bez ohledu na to, zda chce zkušební provoz zrealizovat z vlastní vůle, nebo zda mu jeho provedení před dokončením stavby uložil stavební úřad (*srov. § 115 odst. 2 stavebního zákona*). Za druhé, stavební zákon neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně určovalo, že určité typy rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydávaných podle stavebního zákona lze nahradit vydáním integrovaného povolení. Rozhodnutí vydané podle zákona o integrované prevenci tudíž nemůže nahradit žádný akt vydávaný postupem podle stavebního zákona. Proto i když integrované povolení ze dne 20. 1. 2014 bylo vydáno namísto povolení k provozu stacionárního zdroje dle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, nenahrazuje se tím žádný typ oprávnění k předčasnému nebo řádnému užívání stavby vydávaný podle stavebního zákona, tedy ani rozhodnutí o povolení zkušebního provozu podle § 124 stavebního zákona. Proto hodlala-li osoba zúčastněná provádět ji zmiňované „povinné testování“, nemohla tak činit bez rozhodnutí o zkušebním provozu, které by jí bylo vydáno na základě předložení integrovaného povolení nahrazujícího odpovídající závazné stanovisko nebo rozhodnutí dotčeného orgánu (§ 124 odst. 1 věta pátá stavebního zákona). Za třetí, o zkušební provoz není možno žádat dříve, než je vydán titul opravňující k provádění stavby, jejíž funkčnost či vlastnosti mají být zkušebním provozem ověřovány. Neboť, jak plyne z výše citovaného § 124 odst. 1 věty první stavebního zákona, zkušebním provozem se ověřuje funkčnost a vlastnosti *provedené* stavby, ovšem legálně lze provést stavbu pouze na základě stavebního povolení (nejedná-li se o „jednoduché“ záměry ve smyslu § 103 či § 104 stavebního zákona, což ale není případ závodu na zpracování a povrchovou úpravu kovů či plastických hmot). To znamená, že předchozí stavební povolení je nezbytným podmiňujícím aktem pro získání rozhodnutí o zahájení zkušebního provozu. Tento závěr ostatně potvrzuje i judikatura správních soudů, která považuje řízení o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu za integrální součást samotné kolaudace stavby, která však následuje vždy až po fázi povolení stavby (*srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 3 As 44/2004 - 123, publ. pod č. 620/2005 Sb. NSS; či ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 As 29/2003-78; publ. pod č. 943/2006 Sb. NSS – ačkoliv se jedná o judikaturu k úpravě kolaudačního řízení podle stavebního zákona z roku 1976, zdejší soud považuje její závěry za plně aplikovatelné i na postupy při schvalování užívání staveb podle současné právní úpravy*). Jestliže fakticky došlo k provádění stavby bez stavebního povolení (což byl evidentně případ nyní projednávané

věci), pak se nezbytným podmiňujícím aktem pro získání rozhodnutí o zahájení zkušebního provozu stává až rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v rozsahu, v němž nahrazuje chybějící stavební povolení (§ 129 odst. 3 stavebního zákona). Pokud však osoba zúčastněná zahájila provoz dříve, než měla potřebné povolení k provádění stavby vydáno, činila tak neoprávněně, neboť integrované povolení ze dne 20. 1. 2014 (ani jeho pozdější změna ze dne 23. 6. 2014) nenahrazuje stavební povolení, a tedy ani dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Osoba zúčastněná proto správně měla nejprve požádat o řádné stavební povolení na stavební úpravy stávajícího průmyslového areálu, a po získání stavebního povolení měla s poukazem na podmínky svého integrovaného povolení požádat o zkušební provoz, na jehož schválení by právě s ohledem na existenci integrovaného povolení nahrazujícího povolení k provozu stacionárního zdroje podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší v zásadě měla nárok. Po povolení zkušebního provozu by pak osoba zúčastněná mohla (resp. měla) plnit jí zmiňované „povinné testování“, tedy uvést zařízení do provozu a nechat příslušné orgány provádět v integrovaném povolení specifikovaná měření a kontroly, při nichž by se zkoumalo, zda projektovaná stavba vyhovuje projektovaným vlastnostem a zda je možno ji uvést do trvalého provozu (tj. požádat o vydání kolaudačního souhlasu) či zda je nutno provést ještě nějaké další úpravy. To se však v daném případě nestalo. Osoba zúčastněná totiž postupovala zcela opačně: Nejprve provedla stavební úpravy areálu bez potřebného povolení, následně spustila provoz (byť dle jejího vyjádření jen „testovací“), a teprve pak požádala o legalizaci provedených stavebních úprav prostřednictvím dodatečného povolení stavby, po jehož vydání měla v úmyslu požádat o vydání povolení ke zkušebnímu provozu. Za této situace je zcela absurdní dovolávat se toho, že jí přerušením provozu vzniká škoda – pro spuštění provozu (ani „testovacího“) totiž neměla potřebný právní titul. Přestože osobou zúčastněnou předložené kontrolní protokoly České inspekce životního prostředí či žalovaného z období březen – květen 2015 vyhodnotily hodnoty naměřených emisí jako přípustné a podmínky stanovené integrovaným povolením považují fakticky za plněné, nemění tato zjištění nic na tom, že při provádění stavebních úprav a následném spuštění provozu byly zcela „přeskočeny“ dvě nezbytné povolovací fáze. Soud se proto podrobněji nezabýval obsahem těchto kontrolních protokolů, neboť jejich závěry nemohou zvrátit skutečnost, že potřebný titul k zahájení (byť jen „testovacího“) provozu osobě zúčastněné od počátku scházel.

S ohledem na výše uvedené má tedy žalobkyně pravdu, že ze strany osoby zúčastněné došlo k užívání stavby, tj. zahájení provozu, bez příslušného titulu. Zdejší soud ovšem nemůže rozsudkem ve věci samé závazně určit, aby osoba zúčastněná zastavila provoz, neboť to je již mimo kompetence správního soudnictví (§ 4 s. ř. s.). Povinnost zdržet se faktického užívání stavby by osobě zúčastněné mohl uložit leda civilní soud na základě žaloby v občanském soudním řízení, pokud by shledal, že prováděním provozu se překračuje rozsah, v jakém byl úředně schválen, a zároveň že imise vzniklé tímto provozem vnikají na pozemky žalujících vlastníků v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují jejich obvyklé užívání (§ 1013 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění

pozdějších předpisů). Účinné právní prostředky proti neoprávněnému užívání stavby nicméně mají k dispozici také správní orgány vykonávající stavební dozor.

Vzhledem k tomu, že soud o věci rozhodl meritorně, neposuzoval již návrh osoby zúčastněné, doručený dne 18. 6. 2015, na zrušení usnesení ze dne 22. 5. 2015, č. j. 47 A 6/2015 - 56, o přiznání odkladného účinku žalobě.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 9.428 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200 Kč, jež zahrnuje dva úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení + sepsání žaloby § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů]; dále se výsledná částka sestává ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 1.428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek, a dále ze zaplacených soudních poplatků v celkové výši 1.200 Kč.

Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 30. června 2015

JUDr. Věra Šimůnková , v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 30. června 2015 [§ 49 odst. 11, § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Lébllová